

LỜI THỨ NĂM MƯƠI TƯ
MÙI SÂU CHƯỐC QUỶ

Lúc Hùng Miêu Nhi thức dậy thì không thấy Trầm Lăng.

Hắn lồm ngồm đứng lên dụi mắt kêu lên:

- Trầm Lăng...Trầm Lăng...

Tiếng kêu càng lúc càng lớn, nhưng bốn phía lặng im...

Hùng Miêu Nhi xung xăng bước thẳng ra ngoài. Bức rèm ngọc bị đứt rơi tiếng khua như tiếng nhạc...

Bên ngoài bóng đêm vẫn còn dằng dặc nặng nề, ánh trăng khuya rải bạc trải lên mặt tuyết như giải ngân hà bát ngát...

Thế Trầm Lăng đi đâu?

Hùng Miêu Nhi dậm chân tức tối.

Sao Trầm Lăng lại hồ đồ như thế? Có đi thì cũng phải báo qua một tiếng chứ?

Hùng Miêu Nhi cảm thấy lo âu...

Không, không thể có chuyện như thế. Trầm Lăng không bao giờ hành sự hồ đồ như thế. Nhất định là có biến rồi...

Càng nghĩ, Hùng Miêu Nhi càng sốt ruột lao mình đi sâu vào...

Nhưng chỉ được mấy bước hắn dừng lại cau mày...

Nếu Trầm Lăng quả đã bị bại thì tên Khoái Lạc Vương đâu lại để cho hắn yên?

Và con người như Trầm Lăng đâu có thể bị hại dễ dàng như thế?

Nghĩ tới không phải mà nghĩ lui cũng không phải, tiến thoái đều vô lộ, bốn bên rừng núi mênh mông...

Đợi, chỉ còn cách ngồi đây chờ đợi

Nhưng "chờ đợi" là cái kị nhất đối với Hùng Miêu Nhi, ai mà bảo hắn đợi một việc gì thì gần như là khiến hắn phải phát điên. Nhưng bây giờ không đợi thì làm sao nữa?

Hắn dậm chân bứt tóc lăm thâm cự nự một hồi rồi cũng trở lại nơi trại đó nữa.

Những đồ ăn thừa hãy còn đây, đôi đĩa Trầm Lăng vừa ăn cũng còn đây, thế mà hắn đi đâu? Có tức chết không?

Hùng Miêu Nhi đi vòng vòng trong trại trong bụng cảm nghe như ngọn lửa đốt, như kiến cắn ...

Cứ như thế đi vòng vòng mãi và cuối cùng hần chợt thấy một phong thơ...

Phòng thơ nằm kế bên chỗ hần gói đầu, thế mà khi nãy quá nôn nóng làm cho hần không kịp thấy.

Hùng Miêu Nhi thở phào...

Thì ra hần có để thơ lại đây, vậy mà mình vội trách !

Hùng Miêu Nhi gật gù: Có thể chứ, Trầm Lãng mà, đâu có bao giờ hành động lại quá nông nổi như vậy !

Ngoài phong bì ghi rõ: "Trao lại Hùng Miêu Nhi"

Hùng Miêu Nhi xé vội ra xem và hần vùng thất sắc...

Không phải thơ của Trầm Lãng mà lại là thơ của Chu Thất Thất !

Lạ chưa? Chu Thất Thất sao lại cũng có ở đây?

Hùng Miêu Nhi lật đật xem thơ:

"Đại ca, khi đại ca đọc thơ này thì tiểu muội đã chết rồi "

Chỉ một câu đó thôi, cũng đủ làm cho Hùng Miêu Nhi kinh hồn hoảng vía. Hần xem chưa hết chữ này đã nhảy sang chữ khác:

"Đại ca không thể nào đoán được rằng tiểu muội chết nơi tay của Trầm Lãng, bởi vì đó là nguyện vọng tối đại của tiểu muội. Nhưng đại ca đừng trách Trầm Lãng, vì mọi chuyện đều do tiểu muội..."

Trong đời tiểu muội không còn gì đáng lưu luyến nữa, được chết nơi tay Trầm Lãng là tiểu muội thỏa mãn lắm rồi. Thế nhưng Trầm Lãng lại không chịu giết...

Từ nhỏ đến lớn, tiểu muội không được gì cả, chỉ mỗi Trầm Lãng thôi...Đồng thời tiểu muội cũng căm hận hần lắm, bất luận thế nào tiểu muội cũng quyết phải chết cho kỳ được nơi tay hần...

Hần không chịu giết tiểu muội, tiểu muội sẽ có cách làm cho hần phải giết..."

Hùng Miêu Nhi dậm chân la lớn một mình:

- Diên rồi, con nha đầu này diên rồi... không làm cho Trầm Lãng yêu lại làm cho hần giết ! ...

Hần run run tay đọc tiếp:

"Bây giờ thì kế hoạch của tiểu muội đã thành công. Trầm Lăng không giết tiểu muội không được..."

Tiểu muội đã lấy thật nhiều tiền, thật nhiều hàng lụa ở cửa hiệu thư phụ, tiểu muội đã dùng nó để dùng vào việc mướn người và sắm sửa trang hoàng liêu trai...

Tiểu muội biết xem đến đây, đại ca nhất định sẽ bảo: Diên, con bé này diên cuồng...

Tiểu muội biết đại ca đoán không nổi. Tiểu muội làm thế chỉ vì phải biến thành "Khoái Lạc Vương", phải biến thành kẻ địch lợi hại nhất của Trầm Lăng...

Có Vương Lâm Hoa bên mình, tiểu muội muốn biến thành người nào mà lại không được? Con người này cái gì cũng xấu, nhưng thật dị dung của hắn thì thật không chỗ chê được...

Huống chi Trầm Lăng chưa bao giờ gặp mặt Khoái Lạc Vương, hắn chỉ biết qua tướng mạo theo bản lý lịch ở Nhân Nghĩa Sơn Trang mà thôi. Cho nên tiểu muội cũng căn cứ vào đó mà bảo Vương Lâm Hoa cải trang...

Sau cùng tiểu muội lưu thư cho đại ca, cho tin Khoái Lạc Vương đã đến Thái Hành Sơn. Tiểu muội biết đại ca và Trầm Lăng sẽ theo...

Quả đúng như tiểu muội dự đoán ...

Bây giờ thì tiểu muội và Trầm Lăng đã đối diện, tiểu muội là Khoái Lạc Vương, là kẻ địch lợi hại của Trầm Lăng, chỉ có cơ hội là hắn không bao giờ buông tha cho kẻ địch lợi hại đó. Và tự nhiên là tiểu muội sẽ tạo cơ hội cho hắn...

Bây giờ, thì có lẽ hắn đã giết tiểu muội rồi...

Kế hoạch đã thực hiện hoàn mỹ, tiểu muội chết không tiếc gì cả.

Tiểu muội nói rõ cho đại ca biết là tại vì đại ca là đại ca của tiểu muội, đại ca đối với tiểu muội rất tốt, tiểu muội tuy chết nhưng khi thành quỷ cũng cảm kích đại ca...

Hy vọng sau này anh sẽ có vợ đẹp, vợ ngoan, phải hơn vợ Trầm Lăng thập bội, vậy là làm cho tiểu muội đã giận rồi.

Đại ca, tiểu muội vĩnh viễn nhớ đại ca...

Chu Thất Thất bái thư"

Bức thư nguệch ngoạc năm sáu trang, càng về sau chữ càng lằng nhằng không ngay hàng thẳng lối, cuối cùng dấu nước mắt nhòe cả chữ.

Tay của Hùng Miêu Nhi run băng gân rút lá thơ, hấn vùng chạy càn trong bụi khe hóc đá...

Nói Chu Thất Thất điên, nhưng bây giờ Hùng Miêu Nhi mới là điên thật. Hấn chạy như người mất trí, hấn vừa chạy vừa run, nước mắt nước mũi chầm ngòàm...

Hấn mong họ gặp nhau phải còn nói tới nói lui nhiều chuyện, mong Chu Thất Thất tạo cơ hội chưa xong, mong Trầm Lăng xuống tay chưa kịp...

Kiểm của Trầm Lăng tới rồi...

Mũi kiếm đưa tới với một đà thật mạnh thật nhanh...

Gò ngực của "Khoái Lạc Vương" ưỡn lên chờ đợi...

Mũi kiếm chạm vào làn áo gấm, "Khoái Lạc Vương" nhắm mắt...

Y như thanh kiếm là một cái đòn bẩy, thay vì xuyên qua lồng ngực "Khoái Lạc Vương", thì Trầm Lăng lại bắn lui ra hơn ba bước, chống kiếm mỉm cười...

"Khoái Lạc Vương" giật mình run giọng:

- Người ...người ...còn...còn hai kiếm nữa...

Trầm Lăng mỉm cười:

- Hết rồi, không còn kiếm nào nữa cả. Màn kịch đã hạ rồi.

"Khoái Lạc Vương" tái mặt nhưng ráng hỏi:

- Cái gì?...Người bảo kịch gì?

Trầm Lăng cười:

- Chu Thất Thất, cô cho rằng tôi không biết cô à?

"Khoái Lạc Vương" Chu Thất Thất cảm thấy như nghẹt hơi, nàng ngồi sững một lúc rồi vụt đầu xuống bàn khóc rống, tay nàng đập lên bàn:

- Trời ơi... tại làm sao tôi khổ như thế này nà trời ơi ...tại làm sao không cho tôi chết...

Trầm Lăng lặng thinh, đợi cho nàng khóc cho hả hơi rồi mới nhẹ nhẹ bước lại gần, nhẹ nhẹ vuốt tóc nàng và hỏi bằng một giọng thật dịu:

- Cô bé điên, tại làm sao lại cứ muốn chết?

Chu Thất Thất tức tưởi:

- Ống mà làm gì nữa mà sống...

Và nàng vọt lên:

- Trầm Lãng, người giết ta đi ...người là...nếu người còn có lương tâm thì người giết ta đi ! ...

Trầm Lãng nhè nhẹ thở ra:

- Nếu tôi còn có lương tâm thì tôi làm sao giết Thất Thất được !

Chu Thất Thất ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt đầm đìa nhìn sững vào mặt Trầm Lãng, giọng nàng run rẩy:

- Trầm Lãng...

Trầm Lãng cũng nhìn sâu vào mắt nàng, tia mắt chàng vừa dịu dàng vừa thương xót:

- Thất Thất cho rằng lòng tôi là sắt, là gỗ hay sao?...

Chu Thất Thất ré lên và nhào vào lòng Trầm Lãng, nàng khóc như chưa bao giờ được khóc...

Hạnh phúc đến trong chân tình, hạnh phúc thoát ra từ trong đau khổ cùng cực, nó vô cùng quý giá không còn có thứ hạnh phúc nào so sánh được...

Cả hai ôm nhau không nói một lời...

Ngay lúc đó, từ bên ngoài vụt nghe có tiếng chân dồn dập, tiếng kêu thất thanh hét hãi:

- Trầm Lãng... Trầm Lãng... Dừng .. dừng có xuống tay...đó là Chu Thất Thất...là Chu Thất Thất...Trầm Lãng dừng...dừng có...

Hùng Miêu Nhi hồng hộc chạy vô đầu tóc tơ tã, hai mắt đỏ hoe như một thằng điên...

Chu Thất Thất vẫn cứ ôm Trầm Lãng không động đậy...

Trong cùng cực của tuyệt vọng, hạnh phúc đột ngột trở lại với nàng, nàng cố giữ chặt lấy nó, nàng không dám động...

Trầm Lãng cũng đứng im, chàng không nỡ phá tan mộng đẹp của nàng...

Hùng Miêu Nhi đứng sững thở ồ ồ, vẻ mặt sợ hãi dần dần ra, vành môi cũng nhếch dần lên nhưng vẫn thoáng rung rung...

Lặng đi một lúc, Chu Thất Thất ngẩng mặt cười giòn giòn:

- Đại ca ! ...

Hùng Miêu Nhi mở tròn thao láo:

- Người...Chu Thất Thất?....

Chu Thất Thất cười:

- ừ, "Bản Vương" là Chu Thất Thất nè !

Mừng quá Hùng Miêu Nhi hỏi một câu thừa:

- Cô...cô không chết ! ...

Hùng Miêu Nhi ngẩn ngơ nhìn Trầm Lãng...

Trầm Lãng mỉm cười:

- Đâu có chết !

Hùng Miêu Nhi nhích dần tới sát bên, trân trân nhìn hai người và vụt cười ha hả...

Giọng cười của hắn thật là phấn khởi, thật là thích thú, nhưng nhìn riết rồi cũng giống hệt như điên...

Giọng cười của hắn làm cho Chu Thất Thất phải cúi đầu, nàng hỏi thật nhỏ:

- Đại ca, cười gì vậy?

Hùng Miêu Nhi vẫn cứ cười:

- Một lão râu dài lại nhủi đầu rúc mặt vào lòng một cậu trai nheo nhéo, trên đời này có chuyện nào đáng tức cười hơn nữa chứ !

Chu Thất Thất đỏ mặt, nàng vừa cười vừa giật mạnh những tóc giả râu giả, và lột luôn mặt nạ giả...

Dưới ánh sáng lung linh của ngọn đèn khêu tỏ, nàng trở lại nguyên vẹn bộ mặt của cô gái đáng yêu...

Nụ cười thông minh, ngây thơ, chân thật, mà cùng đầy vẻ tinh nghịch của nàng vẫn không thay đổi, tay nàng vẫn ôm cứng Trầm Lãng...

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Thật là quá quắc cho mọi người của tôi...mà mà...sao ánh mắt của cô lại làm ra vẻ xanh rờn như thế ấy?

Chu Thất Thất cười:

- Tôi hóa phép cho đại ca xem nhé?

Nàng quay mặt ra sau hai tay sờ lên mắt, đến khi quay lại thì đôi mắt trong vút như nước hồ thu, đôi mắt long lanh liếng thoáng thuở nào đã hoàn như cũ, và trên tay nàng có hai mảnh xanh xanh mỏng mảnh long lanh...

Hùng Miêu Nhi nhìn vào mắt nàng rồi nhìn vào vật đó:

- Cái gì vậy ?

Chu Thất Thất cười:

- Pha lê, nó là thứ pha lê đặc biệt sản xuất từ Ba Tây. Nó quý giá lắm, chỉ hai mảnh mỏng manh như thế này mà đến hai ngàn lượng bạc đấy !

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Lại cũng Vương lân Hoa làm cái trò ảo thuật nữa đây !

Chu Thất Thất nói:

- Ngoài hẳn ra thì còn ai vào đây nữa !

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Thuật di dung của thằng quỷ đó thật hết chỗ nói, nếu không biết trước nội tình thì tôi không làm sao nhận ra nổi rồi !

Chu Thất Thất cười:

- Thế mà Trầm Lăng của mình nhận ra được mới là tài chứ !

Hùng Miêu Nhi cười lớn:

- "Trầm Lăng của mình" cái danh từ này mới quá nhỉ? Mà thật đấy nhé, có được một Trầm Lăng như thế này thì ai lại hổng mê !

Và quay qua Trầm Lăng, Hùng Miêu Nhi vỗ vỗ vào vai:

- Phục nghe, phục lẫn luôn... Anh mà nhận ra chuyện này được thì một ngàn thăng Vương lân Hoa cũng chỉ toi công !

Chu Thất Thất nhúng mắt:

- Thật đấy nhé tôi đã soi gương không biết bao nhiêu lần mà vẫn không tìm tòi được một dấu vết giả tạo nào cả...Tôi cẩn thận lắm nghe, tôi dùng trầm hương xông thật nhiều lần, tôi sợ hơi hám của tôi lây qua mấy cô gái...

Trầm Lăng cười:

- Đúng vậy, cô gái dâng rượu sức nước mùi trầm hương...

Chu Thất Thất ngó sững Trầm Lăng một hồi rồi vụt chụp lấy tay hắn cắn một cái và nguyền rủa điếm mắt:

- Bàn tay này nghe...Bàn tay này hồi nãy làm...làm cái gì?

Hùng Miêu Nhi bật cười ha hả và vut hỏi:

- Trầm Lăng nè, anh làm sao nhận ra được chuyện này vậy?

Trầm Lăng cười:

- Việc hoài nghi thứ nhất là khi tôi thấy vết chổ cắm trại. Chổ có mấy lỗ trụ và rơi rớt miếng bình ấy.

Hùng Miêu Nhi nhướn mắt:

- Sao lại hoài nghi?

Trầm Lăng nói:

- Đã cố khóa tuyết cho mất dấu, thì tại sao lại sơ xuất để dấu nơi cắm trại? Môn hạ của "Khoái Lạc Vương" đâu có cầu thả như thế?

Chu Thất Thất bật cười:

- Tôi cố lưu dấu cho các người, không dè tính khéo mà thành ngu?

Trầm Lăng nói:

- Lần thứ hai tôi hoài nghi là ở nơi lá thư để lại nơi phiến đá...

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Lá thư đó có gì lạ đâu.

Trầm Lăng cười:

- Lá thư đó tuy ngắn, và ngắn như thế mà câu văn lại không chỉnh, nét chữ lại thô sơ, môn hạ của Khoái Lạc Vương đầy dẫy như rừng, không có người làm cái chuyện ấy đàng hoàng được hay sao?

Hùng Miêu Nhi gật gật:

- Phải rồi...có lý có lý. à, nhưng mà lúc đó sao anh không nói?

Trầm Lăng nói:

- Lúc đó tuy hoài nghi nhưng không chắc chắn lắm, cho đến chừng thấy tên đại hán mặc áo gấm, thì tôi mới quả quyết đám này không phải là đám Khoái Lạc Vương rồi.

Chu Thất Thất hỏi:

- Lời lẽ và cử động của hắn để lộ à?

Trầm Lăng cười:

- Lời lẽ cử chỉ thì không, mà là do quần áo của hần.

Chu Thất Thất nhướn mắt:

- Hần ăn mặc không đúng cách à?

Trầm Lăng cười sặc:

- Không, hần ăn mặc đúng cách lắm chứ có thể nói đúng hơn những người ở đô thị hay se sua về ăn mặc nữa kia. Hơn nữa, quần áo của hần lại quá mới, mới cắt chỉ, đôi giày cũng mới toanh ...à, vấn đề lại là ở chỗ đó. Đoàn nhân mã của Khoái Lạc Vương ngàn dặm xa xôi đến đây, còn đang bận rộn đối phó với kẻ địch, thế mà họ lại còn thừa thì giờ để...tương tác như thế này sao?

Chu Thất Thất bật cười:

- Thật tôi không nghĩ đến chuyện đó...Tôi cứ lo trang diện như thế nào cho nổi bật sự sang cả của Khoái Lạc Vương thôi.

Trầm Lăng nói:

- Khi biết chắc không phải là đám Khoái Lạc Vương rồi, tôi mới làm chuyện thứ hai, tức là chú tâm xem bọn này là ai. Trước hết tôi lên nhìn bên trong áo hần, nơi biên hàng "người ta" đã quên cắt bỏ dấu hiệu "Phân Kỳ Sơn Tây" !

Chu Thất Thất trố mắt:

- Như vậy...lúc đó anh đã biết tôi rồi à?

Trầm Lăng cười:

- Nếu không biết thì ai dám để "Con Mèo Hoang" đại ca uống rượu thả cửa?

Chu Thất Thất đỏ mặt cắn môi sặc cười:

- Anh là con quỷ !

Trầm Lăng nói:

- Thật ra thì thuật di dung của Vương Lâm Hoa tinh diệu lắm, rất khó mà thấy được vết sơ hở, kể cả giọng nói...

Chu Thất Thất chu miệng:

- Cục thấy mô đó ghê, tập gân muốn chết luôn...

Trầm Lăng nói:

- Nhưng khi tôi chú ý rồi thì khéo léo cách mấy cũng thành vô hiệu... Nhất là lúc tôi ôm cô gái thì vẻ mặt của cô không là...là..."Khoái Lạc Vương" nữa !

Chu Thất Thất nhủ vào ngực Trầm Lăng và đám chàng thù thù:

- Nín nín...đừng có nói nữa...

Trầm Lăng cười nói với Hùng Miêu Nhi:

- Bây giờ thì anh chịu là việc khó mà dễ hiểu lắm chứ?

Hùng Miêu Nhi bật cười:

- Thật là cô bé này hại tôi, khi đọc lá thư là tôi muốn điên luôn, tôi chạy chân không kịp chấm đất, tôi kêu Trầm Lăng đến bây giờ còn rất cuống hòng đây.

Chu Thất Thất cười:

- Thế mà anh vẫn đến chậm !

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Chậm cái gì?

Chu Thất Thất háy háy mắt:

- Đại ca đến chậm nên không thấy chuyện ngộ lắm !

Hùng Miêu Nhi hỏi rút:

- Chuyện gì? Chuyện gì mà ngộ? Bộ hai người hồi nãy làm làm...gì ở đây hả?

Chu Thất Thất nguyệt dài:

- Còn lâu !

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Chứ chuyện gì?

Chu Thất Thất đưa một ngón tay điểm điểm:

- Ở dụng kiếm ! Tài tình nhé, vừa đẹp vừa tinh diệu phi thường...

Nàng nói chưa dứt thì Hùng Miêu Nhi đã ôm bụng cười sằng sặc:

- Ối trời ơi...mèo lại khen mèo...

Chu Thất Thất cầm một quả táo lớn ập ngay vào miệng Hùng Miêu Nhi, cả ba cùng cười ngặt nghẽo...

Chu Thất Thất lấy ba chén rượu lớn rót đầy rượu:

- Cánh tận nhất bôi tửu...

Hùng Miêu Nhi vỗ tay:

- Phải rồi, nhưng mà đâu còn sâu để mà tiêu !

Ba người vui vẻ uống luôn ba chén...

Trầm Lăng nói:

- Bữa nay say cũng được, nhưng còn Vương Lâm Hoa...

Chu Thất Thất khoát tay:

- Yên lòng, hắn chạy không nổi đâu !

Nghe đến tên Vương Lâm Hoa, Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Cái thằng quỷ ấy ở đâu?

Chu Thất Thất chớp mắt:

- Đố các anh biết?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Chịu thua luôn !

Chu Thất Thất cười:

- Hắn ở ngay trong trại này...

Dòm quanh thấy trống trơn, Hùng Miêu Nhi nhúng mắt:

- Bộ hắn tàng hình à?

Chu Thất Thất cười sặc sụa :

- Đại ca xem tôi ngồi trên cái gì đó?

Hùng Miêu Nhi dòm xuống:

- Cái rương...a, hắn bị cô nhốt trong cái rương à?

Chu Thất Thất cười sặc sụa:

- Bởi vậy tôi mới bảo hắn không chạy nổi !

Hùng Miêu Nhi vỗ tay đôm đốp:

- Hay thật là hay ! ...

Chu Thất Thất khom mình lấy khu chén rượu gõ gõ lên rương:

- Vương Lâm Hoa, có nghe bọn ta cười đây không?

Hùng Miêu Nhi cũng gõ theo cười lớn:

- Ai bảo người làm giặc với bọn này, phải người đừng tính chuyện hại người thì bây giờ có cùng vui vẻ với nhau không? Bây giờ thì người biết chuyện hại người là chuyện không tốt chưa?

Hai người rất thỏa thích, nhưng Trầm Lăng vụt cau mặt khi tiếng gõ sau cùng của Hùng Miêu Nhi dứt.

Đưa tay gõ thêm hai ba tiếng nữa, Trầm Lăng tái mặt:

- Không xong...

Chu Thất Thất chớp mắt:

- Cái gì?

Trầm Lăng mím môi:

- Rương không !

Chu Thất Thất cười:

- Sao lại rương không? Hừ tôi à?

Trầm Lăng nghiêm mặt :

- Tiếng gõ chúng tỏ rương không, nếu có vật đựng trong đó thì tiếng khua không phải như vậy.

Chu Thất Thất đổi sắc nhưng vẫn gượng cười:

- Không thể như thế, chính tay tôi gài lại mà !

Một mặc nói, một mặc nằng mở chốt rương...

Quả nhiên, Vương Lâm Hoa đâu mất !

Chu Thất Thất tái mặt:

- Tại sao vậy? Tại sao Vương Lâm Hoa lại mất đi?

Trầm Lăng hỏi:

- Sau khi cài gương lại, cô có đi đâu không?

Chu Thất Thất ngập ngừng:

- Tôi ...tôi có đi sang bên kia, nhưng ở đây luôn luôn có người mà !

Trầm Lăng hỏi:

- Ai ở đây?

Chu Thất Thất nói:

- Thì đám người tôi muốn làm thủ hạ của Khoái Lạc Vương chứ ai?

Trầm Lăng dậm chân:

- Đúng rồi, đám người đo đã vì tiền mà giả mạo môn hạ của Khoái Lạc Vương. Vậy họ không biết vì tiền mà thả Vương Lâm Hoa sao?

Chu Thất Thất nhăn nhó:

- Nhưng Vương Lâm Hoa làm gì có bạc?

Trầm Lăng nói:

- Tuy không có bạc nhưng còn miệng hăn đó chi? Huống chi đối với những cô gái phong trần này càng dễ dàng bị hăn thuyết phục nữa !

Chu Thất Thất nghiêng răng:

- Cái đám chó heo này...để tôi qua đó xem !

Nàng giận dữ bỏ chạy qua, nhưng mới mấy bước bỗng quí xuống không gượng lên nổi...

Trầm Lăng và Hùng Miêu Nhi lật đật chạy lại đỡ...

Dưới ánh sáng chớp chóa, mặt nàng trắng bệch...

Hùng Miêu Nhi hốt hãi:

- Tại sao vậy?

Chu Thất Thất lắc đầu:

- Không hiểu tại sao đầu tôi nặng quá, mở mắt không lên...

Nàng nhắm mắt ngẹo đầu mê man...

Trầm Lăng biến sắc:

- Mau mau rời khỏi nơi đây !

Hùng Miêu Nhi hoảng hốt:

- Tại sao...Tại sao lạ như thế?

Trầm Lăng nói:

- Trong rượu đã bị Vương Lâm Hoa bỏ thuốc mê !

Hùng Miêu Nhi nói:

- Nhưng...nhưng chúng mình...

Trầm Lăng chận nói:

- Thuốc mê này phát tác rất chậm, mà càng chậm là thứ thuốc càng khó giải. Trong lúc mình chưa bị hôn mê thì phải gấp rút đi khỏi nơi đây...Thật tôi không dè Chu Thất Thất sơ ý như thế này, nếu không thì tôi đâu có uống rượu !

Vừa nói, Trầm Lăng vừa lật đặt bông xốc lấy Chu Thất Thất...bên ngoài không một bóng người.

Đố nam nữ khi này đã lên đi mất hết.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Chúng ta phải đi đâu?

Trầm Lăng nói:

- Vương Lâm Hoa nhất định thế nào cũng đi xuống núi, vậy mình hãy đi sâu vô

Vừa nói vừa băng mình đi trước...

Hùng Miêu Nhi trở mắt:

- Đã nói đi sâu vô sao lại đi trở ra?

Trầm Lăng nói:

- Vương Lâm Hoa cẩn mật lắm, hễ luôn nghĩ trên một bước. Vậy mình cũng phải nghĩ trên hễ một bước, nghĩa là trở lại ý ban đầu.

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Thật là rắc rối ! Vậy nếu nghĩ đến nước thứ ba thứ tư và nghĩ tới hoài thì mình có lẽ phải đứng y một chỗ !

Hai người cố đi thật mau, nhưng không hiểu sao, càng cố ráng thì lại càng thật chậm...

Hùng Miêu Nhi thở ra:

- Thật là thuốc mê lợi hại, chưa mê hễ mà sức lực đã giảm đi quá nhiều. Cũng may hễ không chặn ngoài này nếu không thì mình khó thoát !

Trầm Lăng cười nhạt:

- Khi thuốc mê chưa thấm, hễ làm sao dám đón mình chứ !

Hai người đi thêm một đôi nữa, nhưng càng phút lại càng chậm hơn, y như là dưới chân treo nặng một khối đá

Công lực tôi Trầm Lăng tuy thâm hậu hơn Hùng Miêu Nhi, nhưng khi gặp Chu Thất Thất là đã uống một chén rồi, cho nên dù uống trước uống sau, hai người lại bị thấm cùng một lượt...

Giả như không nhận rõ Chu Thất Thất thì Trầm Lăng đâu lại uống rượu, quả thật sự thông minh đến sớm cũng là có hại...

Hùng Miêu Nhi tắc lưỡi:

- Bây giờ nếu Vương Lâm Hoa xuất hiện...

Trầm Lãng thở ra:

- Đúng là hết phương chống chọi, nếu gặp hắn bây giờ !

Hùng Miêu Nhi nói:

- Cũng may...

Hắn chưa nói dứt chột xa xa có tiếng cười:

- Nhị vị bây giờ mới đến đó à?

Thôi rồi, đúng là giọng của Vương Lâm Hoa.

Tiếng nói từ trên cao vọng xuống, giọng của hắn ôn tồn hòa hoãn, y như là một vị chủ nhân hiếu khách...

Nhưng đối với Trầm Lãng và Hùng Miêu Nhi bây giờ thì giọng nói của hắn như là một tiếng sét bưng tai !

Hai người ngẩng mắt dòm lên, thấy từ trên mỏm đá cao có một người ngồi xếp bằng trong dáng cách ung dung, đúng là Vương Lâm Hoa !

Vương Lâm Hoa vừa cười vừa nói:

- Tại hạ hầu đợi lâu quá, bây giờ mới đến, xin mời, sẵn rượu sẵn thịt đây, xin mời nhị vị cùng vài chén cho vui !

Hùng Miêu Nhi giận dữ quát lớn:

- ác tặc, ngươi quả là đồ tù tiện !

Vương Lâm Hoa cười:

- Chi mà giận dữ thế? Các hạ muốn lấy thủ cấp tại hạ à? Được rồi, mời lên đây rồi tại hạ sẽ dâng cho !

Hùng Miêu Nhi nghiến răng:

- Lên thì lên chứ sợ gì !

Tuy miệng quát tháo nhưng hai chân Hùng Miêu Nhi đã bải hoải xiên tới xiên lui...

Trầm Lãng nắm tay kéo lại và kéo luôn Hùng Miêu Nhi băng qua hướng khác...

Vương Lâm Hoa cười:

- Nhị vị muốn đi à? Sao vội thế?

Hùng Miêu Nhi nghiến răng:

- Có ngày rồi người...

Hắn nói chưa dứt là lại xiểng niểng, suýt chút nữa đã kéo Trầm Lăng té luôn...

Vương Lâm Hoa cười:

- Nhị vị đi thật à? Coi chừng té đấy nghe. Nhưng tại hạ tin rằng nhị vị sẽ đi không hơn bảy bước nữa đâu...

Trầm Lăng nghiêng răng dòn hết tàn lực xuống hai bước tới...

Nhưng cố hết sức mà qua mấy phút cũng không đi xa ngoài ba trượng !

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Nhớ bảy bước nghe, một...hai...ba...bốn...

Chưa đếm tiếng thứ năm thì Hùng Miêu Nhi đã ngã...

Trầm Lăng đứng lại thở dài.

Vương Lâm Hoa cười:

- Ủa, sao các hạ không đi?

Trầm Lăng quay mặt lại mỉm cười:

- Vương Lâm Hoa, lần này thì kể như người được thắng đó !

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Thôi mà, khiêm nhượng làm chi thế? Bây giờ mà các hạ còn cười được thì quả là bản lĩnh phi thường, quả xứng đáng là một đối thủ bình sinh sở nguyện của tại hạ. Chỉ tiếc vì các hạ không còn có cơ hội cùng tại hạ giao đấu. Sang năm sao đến ngày này tại hạ sẽ mang rượu ngon đến cúng mộ các hạ nhé !

Trầm Lăng mỉm cười:

- Người không dám giết ta đâu !

Vương Lâm Hoa nhúng mắt:

- Tại sao?

Trầm Lăng nói:

Không tại sao cả, nhưng người không dám giết...

Nụ cười tắt sau câu nói và Trầm Lăng từ từ ngã xuống...

Vương Lâm Hoa nhảy dựng lên cười ha ha:

- Trầm Lăng...ha ha...cuối cùng rồi người cũng lọt vào tay họ Vương này...Từ nay thiên hạ không còn ai là đối thủ của ta nữa ! ...